

[Rager.]

Grundlag i dette Spørgsmaal. Det er nemlig ganske givet, at naar det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen kan oplyse — og det har han jo Ret i —, at det for Arbejdsmændenes Vedkommende drejer sig om 105 Kr. 32 Øre for dem, der er Medlemmer af en Fagforening, og 210 Kr. 64 Øre for dem, der ikke er Medlemmer, saa skyldes denne Forskel ikke noget, der ligger i Administrationen, men maa skyldes en større Forsikringsrisiko, og man maa her paa en eller anden Maade kunne komme til nogle Tal.

Som sagt, jeg anser ikke Spørgsmaalet for at være i Realiteten saa overordentlig stort, men jeg anser det for at være et Spørgsmaal, paa Grundlag af hvilket der kan rejses en hel Dei Diskussion af forskellig Art, og maaske ogsaa Kritik. Og naar der blot er en lille Knage at hænge Hatten paa, saa synes jeg, alle Parter staar sig bedst ved at tage Spørgsmaalet op til en ganske saglig Undersøgelse; det er noget, der kan ske — det meste af det formentlig — i Tal, og derved vil Forholdet kunne blive afklaret. Jeg haaber, at den højt-ærede Minister vil medvirke til, at noget saadant sker gennem Arbejdsdirektoratet.

Aksel Larsen: Jeg har ved tidligere Lejligheder udtrykt vort Partis Mening om selve det foreliggende Lovforslag — den har ikke forandret sig.

Selv om den socialdemokratiske Presse stadig væk med utiltalende Stædighed gaar imod sin egen Minister og erklærer, at det er et Forslag om Vinterhjælp, saa forandres Forslaget's Karakter ikke, det er et Forslag om en Forandring af Udgiftsposteringerne for den sociale Forsorg, saaledes at Kommunernes Byrde lettes, medens Statens forøges. Det vil have den rent praktiske Følge, at en Del arbejdsløse vil faa lidt mere i Understøttelse, end de i Øjeblikket faar ved Socialkontorerne, men dette Merbeløb i Understøttelse bliver afholdt af Arbejdsløshedskasserne og ikke af det offentlige. Det offentliges Udgifter vil efter dette Forslag antagelig ikke blive 5 Øre højere, end de er nu. Naturligvis er det vanskeligt at anstille endelige Beregninger, men den Opfattelse er i hvert Fald ikke blevet modsagt af Socialministeren, og jeg tror ogsaa nok, den vil holde Stik. Den Fordel, de arbejdsløse faar, betales altsaa af Arbejdsløshedskasserne, og derudover er der egentlig kun een Ting til af godt at sige om Forslaget, nemlig at de arbejdsløse, der slipper for at gaa til Socialkontorerne for at faa Under-

støttelse, naturligvis faar lidt bedre Forhold i den Retning; det er nemlig ikke saa behageligt at gaa til Socialkontorerne, det er bedre at gaa til Kasserne.

Men det er jo ikke nogen afgørende Forbedring af de arbejdsløses Forhold og ikke nogen afgørende Indsats i Kampen mod Arbejdsløshedens Følger, og navnlig synes jeg ikke, der er nogen Grund til at være særlig taknemmelig, fordi Samfundet her ved Hjælp af en Lov gennemfører en Hjelpeforanstaltning, som man lader Arbejdsløshedskasserne og deres Medlemmer betale Merudgiften ved. Det, der skulde til — jeg har sagt det tidligere, men jeg føler Trang til at gentage det —, det er, at man skaffer Arbejde til de arbejdsløse, og at man hjælper dem, som man ikke vil skaffe Arbejde til. Hvad angaar det at skaffe Arbejde, ved jeg, at der ikke er store Udsigter til, at der skal blive foretaget noget her i Tinget; det har jeg Socialministerens egne Ord for, at med dette Ting — det gælder saavel dets Regeringsflertal som dets Oppositionsmindretal — er der intet Udkomme i den Retning. Men det, de arbejdsløse havde Grund til i særlig Grad at kræve i dette Øjeblik, er for det første en almindelig Forhøjelse af Understøttelserne og for det andet en øjeblikkelig Vinterhjælp i Anledning af Vinterens Indtræden. Det vil man imidlertid ikke yde. Hvis de arbejdsløse kommer til Staten og forlanger det, saa bliver der sagt: Det kan ikke lade sig gøre. Og hvis de kommer til Kommunerne, bliver de henvist til Staten. Man er i den Henseende ikke bange for gensidig at skyde Skylden paa hinanden.

Jeg ser i Aviserne, at Borgmester Viggo Christensen i Gaar i Københavns Borgerrepræsentation paa tilintetgørende Maade har tilbagevist de Angreb, Kommunerne retter mod Socialreformen, og har afvist dem med det sønderlemmende Argument, at det er Staten, man skal gaa til, det er dens Skyld og ikke Københavns Kommunes, at denne ikke giver større Understøttelse, skønt den i og for sig gerne vilde. Hvis man her i Tinget kritiserer, at Kommunerne giver for lidt, saa faar man til Svar, at det er skam Kommunernes Sag, og desværre giver Socialreformen ikke Ministeren nogen Mulighed for at tvinge Kommunerne til at give noget mere. Paa den Maade har man altsaa hver sin Forklaring hver sit Sted, og paa den Maade haaber man at kunne holde de arbejdsløse hen med Snak. Men efter at have sagt alt dette bliver jeg nødt til at beskæftige mig med de haarrejsende Meninger, der er præket dels i